

Kjærlighedsvisen

om

Gjertine Carlsdatter

forfattet af

Gjert Baardsen Sogndalsfjærn.

Mel.: Traurige Somand, kom stil dine Tanter.

Grusomme Skjæbne, hvad har jeg forøvet!
Hvi vil du stedse forfølge mig saa?
Skal jeg da idelig være bedrøvet?
Skal jeg i Livet ei Glæde mer faa!
Jeg er af Verden kjed, og al dens Udsæthed,
Mismodig jeg vanter, vemodige Tanter
Uroer mit Sind og forstyrrer min Fred.

Jeg haver saa mangen Gjenvordighed smaget,
Og drukket saa ofte af Livellers Staal;
Og dog har jeg alt med Standhaftighed draget,
Mit Mod har ei vaklet, jeg lidt har med Taal;
Men da min Kjærest fød sit Trostabsløfte brød,
Da hun mig mon svige min elskede Pige,
Da blev jeg mistroftig og Taarerne flød.

V box 11:316

Er det min blide min tro Elskerinde?
Hun som en Tid var saa kjærlig og om!
Som nu er Skyld i de Taarer som rinde,
Stuffer jeg mig eller er det en Drøm.
Men af desværre nei! jeg ser jeg drømmer ei,
Jeg ved det for Sanden hun elsker en Anden,
Jeg er den Bedragne, hun skjotter mig ei.

Rører dig ikke Samvittigheds Stemme?
Naar du erindrer din sørgende Ven,
Maa du i Hjertet ei Anger fornemme,
Naar du dig tænker tilbage igjen?
Saa give Gud det ske! jeg dig ei mer maa se!
Gid Timen var omme, da jeg kunde komme
Dithen, hvor forglemmes al Corrig og Ve.

Tung er den Skjæbne, du mig har beredet,
Glædesløs Fremtid imøde jeg gaar,
Mig til Fortvivlelsens Rand du har ledet,
Givet mit Hjerte ulægeligt Saar,
Hvad synes dig om det? du lønner Trostak slet!
Mit Hjerte maa bløde og martres tildøde,
Maafe du end synes, du handlet har ret.

Ingen paa Kvindernes Trostak kan lide
Førend i Noden prøberet den er,
Ofteft de smigre, er venlig og blide,
Falskhed og Rænker i Hjerte dog bær.
De Trostak sværge dig, men bryder lettelig.
Har Honning i Munden men Malurt i Grunden,
Saa træffe det mange, saa gik det og mig.

Naar jeg erindrer, Alt hvad som vi talte,
Og alle de Glæder tilsammen vi nød,
I den lange Tid som en Ven du mig kaldte,
O da er hvert Minde hver Tanke mig sød!
Jeg i din hulde Arm forglemt Sorg og Harm,
Al Kummer og Rvide forsvandt ved din Side,
Jeg lykkelig var ved din kjærlige Barm.

Er jeg da ikke nu mere den samme,
Som da ubødelig Trostak du svor?
Og ønske, at dig al Ulykke maa ramme,
Om du mig bedrager og bryder dit Ord.
Nu har du mig forskudt og Trostaksløftet brudt;
Din Sjel staar i Fare, du engang skal svare
For Evighedsdommer — hvad har jeg forbrudt?

Christ give du vilde itide betænke,
Alt alle for Gud vi til Regnskab skal staa.
Han dommer retfærdig, det gjælder ei Rænke,
Ei Løgn eller List ham at skuffe formaar.
Hans Almagts Die ser Alt som i Løndom sfer,
Ham Skinnet ei blænder, hvert Hjerte som kjenner,
Ei lønligste Tanke vi skjule kan der.

Af Prøvelsens Kalk du mig giver at drikke,
Jeg maa den udtømme saa bitter den er.
Hvi klager min Smerte? den rører dig ikke,
Hvad gavner det vel at paamine dig her,
Du glæder dig vel nu men mærk og kom ihu?
Gjengjældelsens Dage er maafe tilbage
Da Angerens Taarer du fælber med Gru.

Rigtignok ved jeg løgnagtige Munde
Megen Narfag i vor Skilsmisse er!
Thi de mig monne en Lykke misunde,
Alt du mig havde saa hjertelig kjær.
De smigret for dig blidt, enhver udvirker fit
Men vilde kun skade — bag grønnefte Blade
So lurer de trædsfeste Slanger saa tidt.

Længe de havde paa Garnene spundet,
Som de bestemte at fange mig i;
Endelig har de fit Onske da rundet,
Endelig har du dem foiet deri.
Og dette Maalet var, hvortil de sigtet har.
Du oined ei Farer, man skjulte de Snarer
Hvori deres Lumskhed indviklet dig har.

Samvittigheds Nag skal hvert Hjerte fortære
Som Tvedragtens Sæd mellem Venner udstrør,
Af Halsen dens Tunge de burde udfjære,
Som Løgn og Bagvaskelse Næsten paafor!
De deres Løn vel faar, af ham som Alt formaar,
Enhver for sin Brøde bør lide og bøde,
Og Falskhed sin Herre paa Halsen vist slaar.

Dig min Veninde jeg nu maa forlade,
Tung er den Tanke at skilles fra dig!
Jeg vil dig elske om du vil mig hade,
Dette du aldrig forbyde kan mig.
Gud er mit Vidne vist, jeg aldrig brugte List,
Mig skal ikke nage Samvittigheds Plage
Jeg skal ikke frugte at møde dig hist.

Albrig du gaar mig af Tanke og Sinde,
Albrig forglemmer jeg hvad der er fket,
Søde fortryllende falfte Veninde!
Gid jeg dig albrig for Dine har set!
Din Skjønhed daaret mig, jeg elfte inderlig.
Dit Navn og dit Minde er frevet herinde,
Til Hjertet det brifter, det banker for dig.

Taalmodig jeg vil dog forsøge at bære
Alle de Sorger, fom faare min Sjel;
Af mig din Brøde tilgivet fkal være,
Duffe jeg vil dig al Lykke og Held,
Jeg fkal ei hævne mig, bliv du kun lykkelig.
Gid albrig Ulykke og Mangel dig trykke!
Men Glæde og Noifomhed trives hos dig!

Tak for den Tid og de lykkelige Dage!
fom Du mod mig var faa kjærlig og tro,
Albrig du mere fkal høre mig klage.
Albrig fkal jeg mer forftyrre din No.
Tak for hver kjærlig Stund, hver fød og rolig Blund.
Og Timerne blide, fom fvaandt ved din Side.
Og Tak for hvert Kys, fom jeg fik af din Mund.

Elfte Ven! uforglemmelige Pige!
Modtag min Sang og mit fidfte Levvel!
Vi fkal gjenfees i Himmelen's Rige!
Det er det Haab, fom opliver min Sjel.
Min Skjæbne blive faa, fom Gud behage maa,
Men ei for en Kvinde mer Taarer fkal rinde;
Jeg fkal ikke elfte den, jeg ei fan faa.

Rebebon er jeg fra Verden at træde,
Naar Gud vil kalde da er jeg bereb.
Livet ei haver for mig nogen Glæde,
Kun ubi Graven forventer jeg Fred,
Naar min faa trætte Mand er løst af Støvet's Baand.
Naar Jorden forfvinder med alle dens Minder,
Almægtige tag du min Sjel i din Haand.

Pris 10 Dre.

Tilfjæbs i Boghandelen i Pileftrædet No. 5, Kristiania. *u. a.*

Trykt i Nikolai Olsens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.